

عنوان مقاله:

بررسی آثارخطای قاضی در فقه و حقوق

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در مدیریت و حقوق (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

آرش صباحی

محمد صالح سعدی

خلاصه مقاله:

تا نیمه اول قرن بیستم قضاوت در زمره کسانانی بود که مصونیت آنها امری استثنا پذیر می نمود. به واسطه جنبشهای فکری به وجود آمده، به تدریج اصل مصونیت مورد انتقاد قرار گرفت و لذا به تدریج این خواسته در جنبش قانونگذاری رسوخ نمود در اهمیت کار دستگاه قضایی و تاثیر کارآمدی آن بر دستگاه های دیگر و نیز دشواری تامین عدالت جای هیچ شک و شبهه های وجود ندارد و چون عدل و عدالت مهمترین نیاز جامعه اسلامی محسوب میشود و نظام اجتماعی به عدل وابسته است، پس افتخار گسترش و تامین عدالت به قوه قضاییه سپرده شده است. در اصل یکصد و هفتاد و یکم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، با الهام گرفتن از متون روایی، نیز به مسئولیت شخصی قضاوت در صورت تقصیر تصریح گردیده است. اما ابهامات ناشی از برخی واژگان به کار گرفته شده در آن موجب گردید تا اصل مذکور نتواند به هدف خویش نایل آید. مطابق قواعد فقهی لاضرر و تسبیب هر کس مسوول جبران خسارات وارده بر دیگری ناشی از عمل خود میباشد. این قواعد فقهی در سیستم حقوقی جهان مورد پذیرش قرار گرفته است. از طرفی قضاوت نیز در مقام صدور رای و اجرای آن، از اشتباه مصون نیستند و مطابق قواعد فوق الذکر ملزم به جبران خسارت وارده ناشی از اشتباهات قضایی را مورد توجه قرار داده و با درایت مقنن، اصل فوق در سال 1370 وفق ماده 58 در قانون مجازات اسلامی گنجانده شد و بدین صورت قابلیت اجرایی پیدا نمود.

کلمات کلیدی:

اشتباه قاضی، جبران خسارت، مسئولیت های متصور رای جبران، ضروریان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/900764>

